

Vláda židov v Polsku

Polsko: Podivuhodné znovuobjevení se ztracených

„Poslední Židé v Polsku“ - tak zněl srdcervoucí titul obrazové knihy velkého formátu, vydané r. 1987 i v německém překladu. Dílo bylo uvedeno tklivým posteskutím „prezidenta kongregace mojžíšského vyznání v Polsku“ Mojzesze Finkelsteina: „Židé v Polsku, to je národ na odchodu, národ bez budoucnosti.“ A pokračoval: „Po 1 800 let žily tři čtvrtiny všech Židů světa v Polsku. Ještě r. 1939 bylo Polsko s třemi a půl milióny Židů druhou největší diasporou. O čtyřicet let později jejich počet klesl na pět tisíc. Tito poslední polští Židé jsou protagonisty naší knihy“

A přece jaký se to stal zázrak! O dvanáct let později, v únoru 1999, přišla stejně neočekávaná jako potěšující zpráva: Opět jsou zde! „Náhle jsou v Polsku zase Židé,“ informuje s velkým potěšením izraelský novinář Laurence Weinbaum v německých novinách „Deutsche Tagespost“ (18. 2. 1999) Osud těchto již ztracených a nyní tak překotně znovu se objevivších polských Židů by mohl někomu připomenout známých „deset malých černoušků“. Těch, jak známo, bylo také stále méně, ale jako happy end „jich bylo zase deset!“ Weinbaumova radostná zvěst se přirozeně *nevztahuje* výslovně na Židy, kteří se stali obětí tzv. holocaustu“, nýbrž pouze na ty, kteří teprve *po* roce 1945 záhadným způsobem z Polska zmizeli. Moudrý Weinbaum nám hned podává ochotně klíč k řešení této hádanky: „**Nejen někteří intelektuálové středního věku, kdepak, i mladí a mladiství se nyní otevřeně [!!] hlásí ke svému židovství.**“

Proč se ale potom k němu už dříve „otevřeně“ nehlásili? Podle Weinbaumova názoru proto, že „roku 1968 propukla doslova štvance na obyvatele židovského původu“. A obecně pak od r. 1945 počínající a až do osmdesátých let trvající „komunistické“ omezování, šikanování a pronásledování Židů. S nabídnutým pokusem o „vysvětlení“ se ovšem Weinbaum dostal do vlastní pasti, protože na druhé straně tvrdí: **Vzdor krvavému pogromu v Kielcích r. 1946 „zůstali mnozí Židé v Polsku: socialisté a komunisté, kteří byli vzdálení židovské kultuře a dalekosáhle se asimilovali“.**

K tomu je ovšem třeba uvést věci na pravou míru a doplnit, co chybí:

1) Polsko byl *katolický* stát. Socialismus resp. komunismus se však měl ke ka-tolické víře a katolické Církvi jako voda k ohni. Proto také není vůbec zřejmé, s čím se tito židovští komunisté měli vlastně „dalekosáhle asimilovat“ - s polským katolicismem resp. katolicky raženým polstvem *v žádném případě ne.*

2) Pokud se však „neasimilovali“, zůstali Židy, a to takovými, kteří se „židovské kultuře“ poněkud „vzdálili“, nýbrž naopak *zůstali v ní elementárně zakořeněni.* A podle jednoznačného svědectví uznávaných židovských duchovních veličin *také a právě jako „socialisté a komunisté“.*

Jak jinak máme rozumět soustavnému ujišťování proslulého sionistického vůdce dr. Alfreda Nossiga, „že protiklad mezi socialismem a mojžíšstvím je jen zdánlivý“?

Nebo hrdému konstatování neméně známého sionistického předáka Elijahu Ben-Zion Zadinského: „My jsme dodali a dodáváme socialismu ty nejlepší duchovní zbraně, největší myšlenky. To my mu rovněž dáváme k dispozici ohromné množství bojovníků a mučedníků a přinášíme mu poměrně největší krvavé oběti.

Dále je zde skutečnost, že komunistická republika rad Žida Bély Kúna rozšiřovala hned po uchopení moci v Maďarsku r. 1919 výzvu s titulem „Lide izraelský!“, v němž „vyzývala Židy, aby se v duchu

slov svých proroků uchopili vlády na celém Maďarskem. Při pouličních slavnostech a svátcích byly trpěny pouze rudé prapory - *a modrobílá vlajka sionistů!*

Nebo když v padesátých letech „Benjamin Gitlow, bývalý generální tajemník komunistické strany a dřívější člen prezidia komunistické internacionály před komisí pro vyšetřování neamerické činnosti pod přísahou vypověděl, že rabín Wise [Stephen S. Wise, zakladatel Americko-židovského kongresu] se nachází mezi těmi prominentními americkými duchovními, „kteří provádějí pokyny komunistické strany nebo s ní jinak spolupracují““?

A tak by se dalo pokračovat ještě dlouho...

3) Polsko a jeho komunistická vláda stály v daném období nejen pod obrovským vlivem Hebreji nepřetržitě ovládaného Sovětského svazu a jeho komunistické strany. Velvyslanec USA ve Varšavě Bliss Lane referoval svým představeným podrobně o „úplné nadvládě sionistů - z nich mnoha naprosto cizích - nad klíčovými posty ve státě“.

Podle zde uvedeného by tedy Weinbaumem podstrkované „komunistické potlačování“ Židů v Polsku bylo zřejmým protimluvem. Musí být tedy chtě nechtě předloženo jiné vysvětlení „potopení“ mnoha polských Židů po II. světové válce, stejně jako jejich současného „znovuvynoření“ po „zhroutilí komunismu“.

Od pana Weinbauma bychom jistě chtěli příliš, aby pouhým gójům přednesl skutečné důvody naprostého „zmizení“ (podle jeho vlastních slov) stále ještě více než stovky tisíc polských Židů ke konci r. 1947 *zrovna a právě v době židovsko-komunistického panství*. Přesto jsme mu vděční za některé dosud neznámé údaje. „Nezávislé hnutí Solidarność,“ rozvádí náš izraelský informátor, „vedlo k určitému zmírnění komunistické kontroly. Během šestnácti měsíců před vyhlášením stanného práva v Polsku se v ohnisku veřejného zájmu objevila také sporná otázka po židovské minulosti. Mnozí židovští intelektuálové patřili k protikomunistickému podzemí a silně na ně zapůsobilo posílení katolicismu. Při soukromých setkáních se radili jak znovu nabýt svého židovského dědictví, začali se učit náboženské texty a slavít židovské svátky.

V polovině padesátých let bylo stanné právo zmírněno, židovská kultura zvítězila v intelektuálních kruzích - i mezi katolickou inteligencí - a získávala si postupně společenského uznání. Nakladatelství vydávala početná židovská díla, muzea pořádala židovské výstavy a v kinech se hrály židovské filmy polských i zahraničních režisérů.

Po zhroutilí komunismu koncem osmdesátých let byly odstraněny poslední represe.“ To všechno jistě není nepravda. Chytrý pan Weinbaum pouze z opatrnosti za-pomněl uvést věci v jejich širších souvislostech, které jsou nezbytné k správnému pochopení. Z *jeho* podání si totiž nic netušící čtenář musí vyvodit, že se v Polsku v kostce odehrálo následující: „Zlými“ „antisemitskými“, „polskými“ komunisty potlačování Židé pracovali r. 1981 v Solidarności společně s katolíky, aby v následujících letech stále více oslabovali komunismus a vybojovali si tak „prostor“ k rozvíjení své „židovské identity“, kterého plně dosáhli teprve po r. 1989...

Tento hezoučkový, ale se skutečností zcela neslučitelný scénář se ovšem rychle zhroutí v okamžiku, kdy je dotyčný čtenář konfrontován s důkazy, že „pád železné opony“ nebyl nařízen, veden a v každé fázi pečlivě kontrolován nikým jiným, než západními, finančně, hospodářsky a politicky díky celosvětové lóžové síti bezmála všemocnými souvěrci a soukmenovci právě těchto jednosvětových sionistů, kteří až dosud vládli „sovětskému bloku“ a po „konci komunismu“ tam samozřejmě pod jiným „znaménkem“ vládou dál..

„Zmizení“ velké části polských Židů v době rozkvětu komunismu sloužilo zjevně především tomu, aby se nepodezřelým způsobem mohli později znovu vynořit jako „disidenti“ a „antikomunisté“. V hrubých rysech bylo jejich úlohou zajistit v pravý čas, aby se panství nad Polskem i *po* řízeném „konci komunismu“ nedostalo v žádném případě do *skutečně* polských rukou, nýbrž aby jaksi samo sebou a na venek vzorně demokraticky hladce přešlo z *jedněch* „vyvolených“ *na jiné* „vyvolené“, tedy aby tak říkajíc zůstalo v rodině.

A mimo to - co se zpětně ukázalo na základě nezpochybnitelných skutečností v Polsku, platí bez výjimky i pro všechny ostatní země bývalého „sovětského bloku“.

V létě 1997 byla na všeslovanském kongresu v Praze rozšiřována listina se jmény 66 vedoucích osobností politického a veřejného života Polska, na níž jsou „ztracení“ a nyní „znovunalezení“ Židé... Listině předchází tato poznámka: „Vypracováno podle tajných údajů centrální evidence obyvatel Polska při ústředním adresním úřadu ministerstva vnitra, archivní č. 1/6526/1, datum archivování 9. 7. 1984, registr. č. 14750-99, datum registrace 29. 8. 1969, registrační orgán oddělení III-2, speciální úřad pro vnitřní záležitosti Varšava.“ Listina uvádí na prvním místě skutečné, rodné jméno, a na druhém místě potichu zpolštěné jméno dotyčného.

Robert Berman	Leszek Moczulski	Dawid Ginsberg	Andrzej Kern
Izaak Cukerman	Jacek Kuron	Aaron Rosenbaum	Krzysztof Król
Icek Dikman	Tadeusz Mazowiecki	Jakub Glikman	Henryk Goryszewski
Izaak Stolcman	Aleksandr Kwasniewski	Izak Rozentel	Jan Olszewski
Lejba Kohne	Lech Walesa	Aaron Nusselbaum	Stefan Niesiolowski
Berela Lewartow	Bronislaw Geremek	Robert Ceimer	Piotr Kolodziejczyk
Haike Silberstein	Hanna Suchocka	Ozjasz Goldberg	Janusz K. Mikke
Aaron Szechter	Adam Michnik	Izzak Singer	Antoni Macierewicz
Izzak Blumenfeld	Jan K. Bielecki	Aaron Langman	Janusz Lewandowski
Jakub Kleiman	Mikolaj Kozakiewicz	Dawid Golsmith	Piotr Ikonowicz
Aaron Buchholz	Leszek Balcerowicz	Abraham Engel	Andrzej Drzycimski
Szym. Knopstein	Wieslaw Chrzanowski	Izaak Zihmerman	Zenon Smolarek
Jakub Windman	Mieczyslaw Wachowski	Aaron Edelman	Andrzej Milczanowski
Haim Kromer	Piotr N. Konopka	Jojne Grynberg	Janusz Onyszkiewicz
Szymon Schimel	Krzysztof Skubiszewski	Dawid Zimmerman	Marian Krzaklewski
Aaron Fleisman	Lech Falandysz	Izaak Goldwicht	Jan M. Rokita
Izaak Zemler	Janusz Ziolkowski	Aaron Cigenbaum	Adam Cichocki
D. Machonbaum	Jerzy Milewski	Jakub Goldsmith	Aleks. Malachowski
Samuel Mandel	Karol Modzelwski	Sara Lankamer	Teresa Liszcz
Jakub Leman	Jan Litynski	Benjamin Kalkstein	Jaroslav Kaczynski
Fajw. Berenstrin	Ryszard Bender	Szymon Tanenbaum	Marek Borowski
Dawid Cnajbaum	August Chelkowski	Icek Baumfeld	Ryszard Bujag
Samuel Nelken	Jacek Merkel	Dawid Lachman	Aleksander Luczak
Jakub Bauer	Michal Boni	Haim Pufahl	Jan Parys
Dawid Goldstein	Wlodz. Cimoszewicz	Miron Hurman	Aleksander Hall
Rebeka Sommer	Izabella Sierakowska	Jakub Bauman	Janusz Zaorski
Aaron Aksman	Jerzy Jaskiernia	Samuel Hanerman	Grzerorz Kolodko
Szymon Weinbach	Jerzy Osiatynski	Mosze Brandwein	Andrzej Olechowski
Salome Stein	Ewa Spsychalska	Izaak Frejnl	Leslaw Podkanski
Sym. Sztajnman	Marian Starownik	Hirsz Gelpern	Andrzej Wieczorik
Dawid Wizental	Dariusz Wójcik	Szymon Buchwio	Józef Oleksy
Samuel Moritz	Marek Markiewicz	Hajka Grundbaum	H. Gronkiewicz- Waltz

Baruch Steinberg Michal Strak

Szymon Bauman Ryszard Setnik

(Přetištěno z německého listu „Pro fide catholica“, Durach, č. 7-9/září 1999)

Přišlo emailom

Jún 2007